

Інтерв'ю з „Міжкою“

«П'ятнадцятилітнім повстанцем з Поліської Січі»

З тягарового авта висідає група осмалених, бородатих юнаків. Це інструктори з Поліської Січі, які після довгих, упертих боїв з большевиськими бандами приїхали на відпочинок. Привезли зі собою егзотичну атракцію — подарунок Поліських джунглів — це малий хлопчина, одягнений у військове ведлечезне на нього взірвання, стоїть у закачених штанах, рук з рукавів не видно, а з під величезної «будьшовки» ледви лизирають зісні очі полішукана.

Мішка незадоволений. Нікого не слухає крім поручника Юрка. Злий, — бо його, вирвали з рідного Полісся. Ні з ким говорити не хоче, удає дуже зайнятого та цілий час крутиться коло авта, відкручуючи й закручуючи різні частини.

Всі спроби розмовитися з ним не привели б до нічого, коли б не інтервенція «всемогучого» поручника Юрка. Приказ був короткий і ясний: «Мішка! від тепер маши слухати тільки батька».

Мішка зісно подивився, сплюнувши в сторону і сів напроти мене, — ціла постать його говорила: ну, й що ж далі? Сухаю!

— Хто ти такий? — починаю інтерв'ю.

— Я? Мішка Павленка. Що, ніби не знаєте?

— Якої ти національності?

— Українець.

— Добре! А де твої батьки?

— Працювали в колхозі: батько з праці вмер, а у матері во, як... ноги поухали, а відій з голоду також

вмерли...

— А як же ти не вмер з голоду?

— Я коло воєнних жив, сестра кропиву варила, то так і проживали.

— Розкажи, як то у вас повстання розпочалося?

— Повстання кажете, ніби вуйсьсько наше... а га! то воно почалося з того, що большевики вельми страхали, що німці прийдуть та очі виколуювати будуть, та ноги різати, то я і втік до лісу. І з конем втік, щоби й йому очі не повибірали, а потім почав, до міста, до Олевська ближче під'їжджати, бо їсти не було що... купив то мав, але я гурше... бачимо, — аж то німці ходять та так, як наші повбірані ніби, як я, та нікого в очі не шпигають і по нашому говорять то я і повернувся до дому. А посла довідався, що то не були німці, а наше вуйсьсько тамту комуни звоувало.

— Але як ти дістався до повстанців?

— Як? Знали що я без батька й матері тільки з конем залишився, то й забрали мене з ним до вуйсьська, а Настя ще перед тим з жидками пошлалася...

— Хто ж це Настя?

— Сестра моя. Думала дурна, що большевики правду говорять про німців й втюкла з ними.

— А ти не боявся з повстанцями воувати?

— А чо його боятися! Я сповняв все, що потребували, — всюди ходив і їдив і бився з жидуф стріляв, котрий з мене знущалиє ко-

лись. А от свої мене мало не «зразодували», — то Барбаровці, за те що я їм куна не схотів віддати: крику такого наробили — то большек кажуть комунист — пуг стенку

станчий поручник, син полк. чорних Запорозжів Дяченка, в якому видко кров батьківська заграла, що не міг спокійно свого регулярного вуйсьська дочекатися і пішов до «Поліської Сі-

бечинських Будках — пулями розривними двоє вгнали, а решта нічого, а опісля, як зачнуту креску з пудільмоту наступати, я на коня і до пудковника поїхав за допомогою. Шість келюметрів нічо їхав, а потім двоє з лісу вискучили й почали стріляти, я запалку впер в гранату й далі... думаю як підстрілять то зірвусь к..... матері й все. Ну й приїхав.

І мені нічо, а банда одного в кавалки тою гранатою резнєсно.

— А не шкода було тобі людей вбивати?

— Та що ви, батьку, пишасте! Шкода, та як ти його не вгатиш то він тебе вширчить! Вбивати бандита треба і Юрко так робив він вельми смілий був. І пости в ночі провіряв і сам двоє парашутиєв спіймав... один жид, геть дерево з полімьоту полунав, щоб Юрка забити то я з боку подповз і йому пудьку в око як загнав — то тільки гєжнув і здох. Я від папа поручника ніколи не відставав. Пзи поручник в огонь і я з ним, в воду, — куди він туди і я. Вельми добре і весело було при поліському вуйсьську.

— Чи ти тепер задоволений що будеш в Рідному до школи ходити?

— Так, але за Юрком сумно і воувовати ще хотілось би, щоб знищити тих чертів всіх до удного. Панові отаманові «Січ» давала абязаність аж до Києва дійти, а ми ж ще не діїшли й цілу комуни ще не знищили.

Отаману не можна слуха не додержати.

Начальник Окружної Міліції у Сарнах і Командант партизанських відділів „Поліська Січ“ Тарас Вороовець зі своїм штабом.

з ним... та Юрко не дав. Як стане, як їм крикне: «Я за нього ручаю! він зо мною буде!» (Юрко не пов-

ч). Ми б мали боятися «то ж ми з Юрком перші одиниці були».

Як напали на нас бандити в Со-